תמ"ש 44894-06-20

מספר בקשה:1

בפני כבוד הרשמת שלי רוזמן פרקש

מבקשות **1. ש.ר.**
2. ג.ש.

נגד

משיבה

י.כ.

החלטה

1. המבקשות הגישו תובענה לצו מניעה קבוע, ולצדה בקשה לסעד זמני זהה במהותו לסעד העיקרי, הוא צו מניעה זמני לפיו ייאסר על המשיבה לעשות דיספוזיציה בזכויותיה בדירה ברחוב ... בעיר ....

2. המבקשות הן אחייניות המשיבה. המשיבה היא היורשת של הוריה בהתאם לצווי קיום צוואות הדדיות. האם מנוחה הלכה לעולמה אחרי האב המנוח.

3. לאחר שלא נעתרתי לבקשה במעמד צד אחד, הוגשה תגובה ונקבע מועד לדיון. ניסיון להשיג הסכמות לא צלח ומכאן ההחלטה.

4. תכליתו של סעד זמני להבטיח שמירה על המצב הקיים, מצב העלול להשתנות אם לא יינתן הסעד. השיקולים העיקריים אותם שוקל בית המשפט בהכרעתו אם להיעתר לבקשה כפי שמורות הוראות תקנות 362 ו-383 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984, הם קיומן של ראיות מהימנות לכאורה לקיום עילת תביעה, מאזן הנוחות, קרי, הנזק שייגרם למבקשות אם לא יינתן הצו לעומת הנזק שייגרם למשיבה אם יינתן הצו, קיומן של ראיות מהימנות לכאורה לקיום חשש שאי מתן הצו יכביד על ביצוע פסק-הדין ככל שיינתן לטובת המבקשות ושיקולי יושר. בין עוצמתה הלכאורית של עילת התביעה לבין מאזן הנוחות, קיים יחס של מעין "מקבילית כוחות".

5. אשר לראיות מהימנות לכאורה לקיומה של **עילת תביעה**. בהחלטה מיום 18.6.20 נקבע כי נוכח שמדובר במחלוקת שעניינה פרשנות צוואה, מוצע למבקשות לשקול תיקון כתב הטענות. זאת לא

ארע. אין לאמור השלכה לעצם העניין אלא מדובר במסגרת המשפטית הנכונה לדון במחלוקת. בדיון שהתקיים הוסכם כי כתב תביעה מתוקן יוגש עד יום 13.7.20.

אחר עיון במכלול המסמכים הקיימים בתיק, ובעיקר בהוראת סעיף 6 לצוואת המנוחה, מבלי לקבע דבר בהליך העיקרי, התרשמתי כי סיכויי ההליך נמוכים. בסעיף 6 לצוואה נקבעה על פניו הוראת "יורש אחר יורש" לפיה לאחר פטירתה של המשיבה, יירשו את הדירה - אותה ירשה המשיבה כיורשת ראשונה – 4 הנכדים. ר' הוראת סעיף 42 לחוק הירושה, תשכ"ה-1965.

לא אמורה להיות מחלוקת על כך שמדובר בהסדר "יורש אחר יורש", והשאלה רק האם המצווה הגבילה את כוחה של היורשת הראשונה לעשות כבשלה בדירה. עיון בלשון הצוואה מעלה כי על פניו לא קיימת הגבלה כאמור.

ברי כי ניתן לפנות לנסיבות חיצוניות על מנת לעמוד על אומד דעת המצווה, אלא שכאלה לא צורפו לכתב התביעה או לבקשה. כך שעל פניו אין בידי המבקשות תימוכין לטענתן לפיה המנוחים ביקשו להגביל את המשיבה ביכולתה להשתמש בזכויותיה הקנייניות בדירה. ייתכן כי אלה יוצגו בשלב הבאת הראיות.

יוטעם בהקשר זה, כי מחוץ לפרוטוקול טענה המבקשת כי הבטיחה למנוחים או למנוחה שתשתף את בנם, אחיה, אביהן של המבקשות, בתמורה ממכירת הדירה, כך שעל פניו כוונת המנוחים או המנוחה היתה דווקא שהמשיבה כן תמכור את הדירה (ר' ביטוי לכך בטענת ב"כ המשיבה עמ' 5, שו' 19). מכל מקום, הדברים לא נרשמו בפרוטוקול ואין מדובר בעדות והדברים ייבחנו בבוא העת.

עיינתי בפסק-הדין אליו הפנו ב"כ המבקשות [ע"א 4714/90 **שרה ויספלד נ' אריה ויספלד**, פ"ד מח(3) 104 (1994)]. מאליו ברור כי כל מקרה ונסיבותיו. במקרה שם נמצאה בצוואה הוראה מפורשת (סעיף 5 לצוואה) בדבר הגבלת זכות הקניין וכן נסיבות חיצוניות תמכו במסקנה זו ולכן לא ניתן להשליך לענייננו. (תשומת לב כי כב' השופט חשין לא ישב בהרכב).

על יסוד מכלול האמור, ספק אם הוצגו ראיות מהימנות לכאורה לקיומה של עילת תביעה החוצות סף מינימלי לשם מתן סעד זמני.

6. אלא שכידוע, **רכיב ההכבדה** מהווה אבן בוחן מרכזית בבקשה לסעד זמני. ברצון המשיבה למכור את הדירה. במצב דברים זה, מאליו ברור כי ככל שלא יוטל הצו, יכריע הדבר את ההליך העיקרי והמבקשות תעמודנה לפני שוקת שבורה. אם כי, במאמר מוסגר, גם במקרה כזה עדיין ניתן לטעון

לזכות העקיבה. במקרה כפי דכאן בו פנו המבקשות לבית המשפט בשלב שטרם מכירת הדירה, אין הצדקה להמתין למעשה עשוי שלאחריו לא ניתן להחזיר את הגלגל לאחור, כך שבמקרים מסוג זה המסקנה הבלתי נמנעת היא שמתמלא רכיב ההכבדה בקשר לביצוע פסק-הדין ככל שתתקבל טענת המבקשות.

7. **מאזן הנוחות.** למאזן הנוחות הבכורה אל מול סיכויי ההליך (ר' רע"א **1639/18 די.בי.אס שירותי לווין (1998) בע"מ נ' נגה תקשורת (1995) בע"מ**, מיום 28.2.18; רע"א 2806/18 **דב ישכר יקטר ואח' נ' צבי אורטנר ואח'**, מיום 6.6.18) כידוע, לצורך השוואת נזקים משני הצדדים על בית המשפט להסתכל על התמונה המלאה. בחינת הרכיבים דלעיל בצירוף מאזן הנוחות מובילה לכך שידן של המבקשות על העליונה. הנזק שעלול להיגרם להן אם יבוטל הצו גדול מן הנזק שעלול להיגרם למשיבה אם יוותר הצו על כנו זאת גם לאחר שלקחתי בחשבון את זכותה הלכאורית של המשיבה לנהוג בקניינה כראות עיניה.

8. בשאר טענות הצדדים, בין היתר בקשר לחלוקת הכספים והמיטלטלין, נפקות הרישום אצל רשם המקרקעין, והוראת סעיף 8 לצוואה, לא מצאתי רלבנטיות לענייננו. אשר לטענה בעניין התצהיר, ר' הוראת תקנה 365(ג) לתקנות והשווה להוראת תקנה 241(ג) לתקנות.

9. על יסוד מכלול האמור לעיל, הבקשה מתקבלת. ניתן בזאת צו הגבלת שימוש בנכס לפיו נאסר על המשיבה לעשות דיספוזיציה במחצית הזכויות בדירה שפרטיה באישור הזכויות. אין מניעה כי בהסכמה יומר הצו כך שיוטל עיקול על מחצית התמורה ממכירת הדירה.

10. בטוחות. לאחר שלקחתי בחשבון את טענות המבקשות (עמ' 3, שו' 25-21) אשר ביקשו לחרוג מן הכלל הקבוע בהוראת תקנה 364 לתקנות, יפקידו המבקשות במזכירות בית המשפט עד יום 16.7.20 התחייבות עצמית, ערבות צד ג' מאת ערב ששכרו החודשי 8,000 ₪ נטו וכן עירבון (ערבות בנקאית או מזומן) בסך 100,000 ₪. נמצא לקבוע סכום החורג מזה הקבוע בהוראת תקנה 364(ג) לתקנות, אל מול סיכויי ההליך הנמוכים מצד אחד והגבלת יכולתה של המשיבה להשתמש בקניינה כראות עיניה למשך תקופת ההליכים המשפטיים מצד שני והנזקים העלולים להיגרם לה בהקשר זה תקופה זו, כפי שפורט לעיל.

11. אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ' תמוז תש"פ, 12 יולי 2020, בהעדר הצדדים.

תמ"ש 44894-06-20

שלי רוזמן פרקש, רשמת

1
2